rozhodnutí otázky o odepření nebo zastavení vyživovacího příspěvku ve smyslu § 6 zák. ze dne 26. prosince 1912 čís. 237 ř. z., resp. § 4 zák. ze dne 27. července 1917 čís. 313 ř. z. a má za nutné, aby skutková povaha deserce novým šetřením a opětným dotazem u příslušných vojenských úřadů byla zjištěna a podle výsledků tohoto šetření bylo vydáno nové rozhodnutí.

Bylo proto nalezeno na zrušení naříkaného rozhodnutí podle § 6 zák. o správním soudu.

Č. 5.

Vyživovací příspěvek: Neuvedl-li oprávněný na pravou míru skutečnosti zjištěné v řízení správním a odporující jeho tvrzením, když mu byly úřadem sděleny, aby se o nich vyjádřil, nemůže je v řízení před správním soudem již bráti v odpor. Pouhé setrvání na dřívějších vývodech k tomu nestačí.

(Nález ze dne 14. ledna 1919 č. 60/18.)

Věc: František Aubrecht v Kralovicích (adv. Dr. Bedřich Taussig z Plzně) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

Výrok: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

Důvody: Obuvnický pomocník František Aubrecht povolán byl k vojsku dne 2. srpna 1914. Otcův, matčin a sestřin nárok na vyživovací příspěvek, vznesený dne 17. srpna 1914, byl zamítnut. Až k žádosti otcově z prosince 1914, po zjištění denního výdělku povolaného 3 K, přiřčen otci Františku, matce Rosalii a sestře Růženě, tehdy 13leté, společný vyživovací příspěvek 2 K.

Tento příspěvek byl okresní vyživovací komisí v Kralovicích 17. listopadu 1917 č. 1232 zastaven, protože podle vyšetřených výdělkových příjmů Františka Aubrechta otce není výživa uvedených osob povoláním Františka Aubrechta ohrožena.

Zjistilo četnictvo, že tento s Františkem Šimlem z Kralovic spachtoval r. 1917 u dvora v Olšanech všecko ovoce za 2.000 K a že nechtěli je dáti ani za 12.000 K, jakož i že otec povolaného zamýšlel koupiti domek za 5000—6000 K.

Odvolání otcovu proti tomuto zastavení nevyhověla zemská vyživovací komise v Praze rozhodnutím z 22. května 1918 č. 52 A ai 1918 z důvodů I. instance, když bylo z nařízení jejího výslechem pachtýře onoho dvora Bohumíra Fischera zjištěno, že veškeré ovoce v r. 1917 koupil od něho sadař František Aubrecht za 2.000 K a že mohl na něm dle úsudku Fischerova nejméně 10.000 K vydělati, a když byl dále František Aubrecht sám po sdělení této výpovědi prostě setrval na vývodech svého odvolání.

Ve stížnosti své podané do tohoto rozhodnutí k správnímu soudu uplatňuje otec povolaného jednak vadnost řízení, jednak nezákonnost podkladu a rozhodnutí, obé však toliko podmíněně.

Vadnost řízení tu dle mínění jeho jest tenkráte, nebyly-li náležitě vyšetřeny okolnosti jím ve stížnosti tvrzené nebo byly-li sice vyšetřeny ná-

ležitě, ale nebyly-li mu výsledky odchylující se od jeho tvrzení sděleny k případnému vyjádření a opravení omylu.

Nezákonnost pak byla by tu dle stížnosti, když by zemská vyživovací komise, zjistivši okolnosti stěžovatelem tvrzené, dle nichž mu příspěvek patří, přes to mu jej nepřiznala.

Tvrdil pak stěžovatel ve své stížnosti souhlasně s obsahem odvolání na zemskou vyživovací komisi, že jest úplně bez majetku, odkázán na práci svých rukou, jednooký, že r. 1917 jen vypomáhal sadaři Šimlovi. V odvolání uvedl dále, že hlídáním se ženou vydělal jen 500 K, jež celé vydal pro oba syny a zetě v poli.

Stížnost je neodůvodněná, jsouť její stížnostní body vyvozeny z předpokladů, jež jsou v odporu se spisy.

Nařikané rozhodnutí opřeno bylo o to, že zjištěný výdělek stěžovatelův na koupi a prodeji ovoce v r. 1917 byl tak značný, že jeho získáním přestalo dřívější ohrožení výživy jeho rodiny, vzniklé z příčiny povolání synova.

K tomuto výsledku došlo se šetřením, nařízeným zemskou vyživovací komisí o opačném tvrzení stěžovatelově. Výsledek tohoto šetření sdělen stěžovateli a on nenabídl pražádných důkazů o jeho nesprávnosti aniž ho uvedl nějak na pravou míru.

Bylo tedy provedeno administrativní řízení o odvolání stěžovatelově právě tak, jak on to ve své stížnosti v souhlasu se zákonem očekává a žádá. Poněvadž pak vytýkal vadnost řízení jen pro případ, že řízení nebylo takto provedeno, není tu vlastně žádné výtky vadnosti řízení.

Rovněž není tu vlastně ani výtky nezákonnosti, neboť ta vytýkána jen pro případ, že by byla zjistila zemská vyživovací komise okolnosti stěžovatelem tvrzené. To se nestalo, jak z děje svrchu vylíčeného zřejmo, pokud jde o jedině rozhodnou otázku pozdějšího nabytí jmění, nýbrž opak toho zjištěn, proto vlastně stížnost neuplatňuje ani výtku nezákonnosti.

Ježto při nařikaném rozhodnutí jde po stránce materielního práva jedině o otázku, připadlo-li osobám oprávněným dodatečně takové jmění, že z jeho výnosu může se výživa těchto osob úplně uhraditi, není třeba obírati se dalším tvrzením stížnosti, že jsou tu ostatní zákonné podmínky pro přiznání příspěvku vyživovacího.

Č. 6.

Vyživovací příspěvek: I. Rozhodla-li okresní vyživovací komise o nároku na výživné, jejž věcně posuzovati sluší dle ustanovení zákona ze dne 26. prosince 1912 č. 237 ř. z., již za platnosti zákona ze dne 27. července 1917 č. 313 ř. z., jest z výroku jejího dle § 7 tohoto zákona odvolání přípustno.[1]) — II. Zemská vyživovací komise může o nároku, který zůstal v první stolici nevyřízen, k odvolání strany dle okolností buď sama rozhodnouti nebo rozhodnutí uložiti první stolici.

(Nález ze dne 14. ledna 1919 č. 113/18.)

Věc: Emilie Matějíčková z Novosedlic (adv. Dr. Rud. Stejskal z Duchcova) proti Zemské vyživovací komisi v Praze o vyživovací příspěvek.

---

[1]) Srovnej poznámku při nálezu uveřejněném pod č. 1.